

AÑO I

PALMA 28 DE FEBRERO DE 1897

NÚM. 3

CEGUEDATS Y BONA VISTA

I

SUCCEHÍ que, mentres *Jesus* y sos *dexebles* se aproximavan á *Jericó*, un cego sehia á sa vorera des camí demanant almoyna.

Y, quant sentí es tropell de gent que transitava, preguntá: què era allò.

Y li respongueren que era *Jesus* de *Nazarèt*.

Y éll exclamá: ¡*Jesus*, fill de *David*, tèn misericordia de mi!

Y els qui anavan devant lo reprengueren perque callás. Emperò éll cridava més fòrt: ¡Fill de *David*, tèn misericordia de mí!

Y *Jesus*, aturantse, maná que le hi duguessin. Y quant lo tengué prop li preguntá: ¿Què vols que 't fassi? Y éll respongué: Señor: que hi veji. Y *Jesus* li digué: veuhí; la fè t' ha valgut.

Y tot de cop hey vé; y seguí á *Jesus*, glorificant á *Deu*. Y tot es poble, que hagué prènciat aquell prodigi, també alabá á *Deu*.»

Ara notem que aquell pobret, quant s' entressentí de que *Cristo Jesus* era la *vertadera llum del mon*, ab sa virtuosa intel·ligència obrí els nys de l' ànima y vé clara y llampant sa *Divinidad*. Lo que li sobrevengué era just y forsats que succehís.

Mos apar veurel estacionat ran des camí escoltant las remors llunyanas, la xerradissa, las exclamacions y el tropell dels qui feyan ascolta á n' al Profeta Nazareno de la real nissaga de *David* qui, fent bé á tothom, acreditava sa doctrina. Y quant sentí es glop de generació que se arrambava, y s' adoná de sa presencia, 'l vá cridar. Els ignorants de les intencions de *Cristo*, repreñán á n' aquell desgraciat diguentli:—¿Què no callas?—No 'l mos entretenguis que frissám.—Emperò éll clamava amb més coratge: ¡Fill de *David*, tèn misericordia de mí!... Prova de que estava cèrt del seu poder. ¡Tant li valgué sa pregaria fervorosa, persistent, humil y pública! Ell cobrá la vista corporal.

II

En mitx de ses llums elèctriques des nostro ufanós sigle, la veritat es que molts de savis encensats tornan miopes á forsa de retriari microbis dins femers, ó s tudan la vista pegant trompades á n' es vehinats des sol; axò perque astán encamormats en veure de més prop ó més enfora emprant els microscòpis ó els telescòpis de sa rahó humana desprovists dels lentes de la santa fè. ¡Cuants d' enteniments romanen entelats amb cataratas més extraordinaris que sa del *Niágara*!

Dins el mon científich els orbets, que hi comparexen com á mosques, no sols refuan els conseys dels atalayas posats per l' Iglesia com á facultatius en so ram de la Vista espiritual; sinó que s' afican dins es truyós axám que enrevolta als falsos profetas de l' humanitat. Y, son per riurer ses grufades que pegan dins ses térboles bassas de la racionalista sabiduría. Tant prést s' han enfilat per cualsevol coster que puja á son observatori, ja fan descubriments imponderables, ja encantan que han desxer nit secrets misteriosos, que han atrapat la solució de transcendentals problemas.

Un, paupant, paupant dins el transformisme de la Naturalesa, agafa un mico sense coua, y tot formal exclama: «¡Hey! aquest va ser mon pare.»

Un altre, amb sos quevedos del materialisme, registra dins sa fossa ahont s' hi han ajassat ses despuyes corruptibles de cent generacions, y diu: «guaytau, ¿heu veis? de *Moysès* y d' *Aristóteles*, del *Cessar*, del *Dante* y d' en *Colón*, no-rès en queda...»

Qui's trèu es carcabós cridant: «Obriu els nys, esclaus del fanatisme, y veureu com tots els homos han de ser iguals; sense ríchs y pobres, alts y baxos, sodolls y afa megats; cada-ú deu ser señor y sirvent de sí mateix, y els béns y caudals, la terra y sos fruits, tot del comú; sols d' aquest modo es Dret y la Justicia, per mantenirsé dins la societat, no han mester Govern, ni *Deu*, ni rès de lo que 'ls nostros avis somiavan....»

Y p' es mateix estil altres baladrés, amb sa lletèrna del avèns indefinit, y amb son fester de llibertats esbra vahides, volen guiar mos...: élls que, entabanats per sa fumassa, amb assumtos de filosofia y de religió han per dut es quest y no hi veuen de cap bolla.

III

Noltros catòlics, estimant moltíssim les *veritats científiques*, qual mèrit més y més confirma la *Revelació*, anám desconfiats y temorechs dins la boyra de les *imaginadas*; y cuant mos invitan á guaytar á la miranda de l'Inmortalitat, feim com aquell *cego* de Jericó que tengué *tan bona vista*: invocám á Deu, llum de llum y font de tota ciència; y Ell, *diví oculista* dexa caure dins s'uy des nostro enteniment una goteta de sa resplandor, y destriám las maravellas del gran univèrs, armonisadas amb los sants mistèris del dogma evangèlich.

Per axò, entre la foscura d'aquesta vall de llágrimes, ensaborim y casi ja gosám els plèrs de la Benaventurança, alabant á n'Aquell que la mos té promesa.

Y si á cás patíssim una il·lusió... (lo que no pot ser) may perillám estrellarmós es cap contra els reclaus que la ciència y la rahó humanas no han pogut aplanar dins la gran Via per hont, de gom en gom y á serpentes, ha vint sigles, en passan llosquetjant els homos sense fè que, vulguin, no vulguin, emigran á l'Eternidat.

MOSSEN LLUCH

ACTUALIDAD

DEL PERIODISMO CATÓLICO

En Palma y en todas partes, con raras excepciones, la prensa católica lleva vida menos próspera que la prensa liberal. Este es un hecho que la experiencia enseña.

En las provincias eminentemente católicas, como la nuestra, la existencia precaria de un solo órgano de propaganda no se concibe en el primer momento; tanto es así, que muchos de nuestros correligionarios se confunden ante la realidad y aun se preguntan si el catolicismo de los mallorquines es no más que aparente.

En nuestro entender, el hecho puede explicarse razonablemente: en primer lugar, forzoso es confesarlo, en esta tierra bendita los católicos son en su mayoría apáticos; la persecución religiosa no ha tomado jamás en nuestra isla los caracteres horripilantes que pudo tener en otras partes; la inquina y el poder local del liberalismo nos han dejado relativamente tranquilos con nuestras veneradas creencias; y por esto no todos comprenden la urgencia de salvaguardar en lo exterior el legado religioso de las precedentes generaciones. Aun hay más: hemos visto con asombro que muchos correligionarios caracterizados, contra todas las enseñanzas y amonestaciones de León XIII, estiman contraproducente la labor de la prensa periódica.

Resulta de aquí, que los liberales son opuestos naturalmente á toda propaganda católica, los indiferentes adoptan el periódico que menos doctrina tiene y más noticias da, y, por fin, una buena parte de nuestros adeptos, sea por apatía, sea por prevención, niegan su apoyo á todo órgano de publicidad que intente representar ó defender la buena causa en el terreno candente de la opinión pública.

Tenemos, pues, en realidad, que la prensa católica sólo

puede contar con el asentimiento de un círculo limitado de amigos convencidos, resultando insuficiente su franca adhesión para el auge de la empresa en el terreno práctico.

Si fuese posible la existencia, en nuestro país, de un partido exclusivamente católico, debidamente presidido y de consecuencias políticas, el espíritu de partido y la necesidad de poseer un órgano de defensa, ayudarían al sostenimiento del periódico; pero, nada de esto tenemos, resultando por tanto de lo dicho, que dadas las circunstancias de momento, los periódicos católicos cancelarían sus gastos de impresión si cuentan con el apoyo eficaz de la subvención particular.

Esto puede colegir la razón humana, sin contar que la fe y la acción perseverante del obrero evangélico puede obrar prodigios.

Permita Dios que nuestro pequeño Semanario sea el grano de mostaza de que nos habla el Evangelio.

SAULO

Més costa mantenir un vici que dos infants.

Les penes de la vida serveixen á n'els bons cristians per minvarlos sa feredat de la mort.

SEMBLANSA

Cap á un avench s'encamina

Descarriát un viatger,

Y, per molt que fort li eridin

«¡Atara 't!» éll no 's detén.

«¿No vèus que t'esbaltiries .

Si avansassis un pas més?»

Y éll, cego, girantse exclama:

«Me 's del tot indiferent...»

Per sa lòca indiferència

Entre el mal y entre el bé,

Qui no ascolta 'ls bons avisos,

Si s'envènca, que no 's queix.

P. G.

DEBILIDATS

Cuant els amichs nos trahexen ó nos engañan els inimichs, dificilment nos conformám; però, en camvi, quedám molt satisfets si nos engañam ó trahim á nòltros mateixos.

Es més fácil engañarse á sí mateix sens temersèn, que engañar al pròxim sens que ell s'en temi.

Per regla general, els qui reparteixen alabances, se proponen conseguirnè.

Se recompensa més fácilment y més sovint el mèrit aparent ó simulat, que l'amagat ó positiu.

Molts d'homos pèrden el temps present; anyoran el passat, y passan trabay pe'l qui ha de venir.

J.—F.—J.

BROTS DE MURTA

L' ENAMORADA (*)

Los meus llabis que sonriuen
y que sé que agradan tant,
per complaire sols als homos
pus may, pus may s' obrirán.
¿Deis que vessa mèl ma boca
y la voleu disfrutar?
No 'n tendreu, no, cap goteta
que per un altre la guard;
ni el blanch de mos ulls desd' ara
ningú del mon lo veurá,
ja que no volen que veja
mon agradós Estimat.

En vá'm dihuen que m' distrega
per passetjs, jardins y prats,
que vaja de ball en festa,
que bé en trobaré d' encants;
mes jo vuy viure amagada
per poder millor plorar;
que venturas y alegrías
el mon, per mí, no 'n té cap.
Que totes les tench posadas
en seguí Aquell qu' estim tant.
Mes... ¡ay! qu' amb Ell ja partía
y m' han presa del seu brás!

Las amigas concirosas,
¡cuant trista m' dihuen, estás!
no sabèm com no te alegran
dels aucells lo dols cantar,
de les flors la suau aroma,
de nostros cors l' amor franch...
¡Ay! si ellas compreguessin
dins mon còr lo qu' ha passat!
Més flors, més amor me doná,
el Bé qu' ador celestial;
y los meus no me comportan
¡ay! que amorosa l' abrás.

Devant mon front s' alsan ombras
y dins l' ànima pesars;
jo paresch una velleta
y som jove encare amb anys.
De día plor, d' amor trista;
de nit no pug descansar;
sempre pens, com correspondre
á mon dulcíssim Amant.
Bé ni peg de voladetas;
pero no m' dexan alzar
perque altres cors que m' estiman
p' el meu coll están penjats.

¡Oh clausura desitjada!
¿quin día m' enterrarás?
y dins tú los desposoris
faré amb l' Amat, virginal?
Si esta gloria no me donan,
com l' esposa dels cantars,
d' amor, tendresa, anyoransa,
me moriré suspirant.
Y lo qu' els homos me negan
la dolsa mort m' ho dará;
llavor en l' etèrna vida
veuré á Jesus ¡mon amat!

M. DURÁN.

(*) Aquesta glosa fou composta amb motiu y ocasió de volerse tancar monja, contra la voluntat de sos parents, una joveneta d' Inca. Son autor es un mestre fuster, vuy en día escolá de S. Francesch de dita vila.

ENVINAGRAT Y RONXETES

ENTREVIUS

(Dins ca madò, Mix, aficantse flochs y badayant)

—Mumare, ¡heu de fé via que á las deu comensa...!
Duime es polvos.

—Jas. ¿Com heu quedat amb en Ruperto?

—Que hem de sopá á la fonda.

—No sia com s' altre vespre que, ballant, ballant, estaves desenada...

—Duisvosné es rosari, y vos distreureu, seguda á un recó.

—¡Sanch pressiosa! Tres mesos de quedèmi á ca 'n Liandro; ja pots veure si anit astrangolas en Ruperto; s' entén, de cap á n' es Vicari...

—Pooorfssimaaa! (sa vehinada entra).

—¿Què hi ha rés de nou?

—Rès... ara s' en duen en Ruperto.

—Quí...?

—Dos monossipals; miraló: mèu com una sopa...

—Ay, mumareta! Si que es éll.

—Y ara, què has de fé?

—Ell ja estám vestides; apagau es llum, rodau sa clau, y... anèm...

—Dexám prende un rohagó de pá... ¡Aquesta es blava!... Jo li resaré sis parinostros...

(Sa vehinada que las veu parti): —Jò vos gonosco!
¿Quí 's deu divertí més, en Barrufet ó ellas?

(Dins sa presó de Sant Domingo—Inca).

—Raté: ¿quí son aquells que prenen mides?

—Me pench que 's es Batle y s' escritetto...

—¿Has sentit que deyan?

—Que mos han d' obrí un pás per durmós eu el cò per ohí missa...

—Jo, abans d' agafarmé, en salava moltes, però d' ensá que estich en es costat d' aquesta iglesia, les sal totes.....

—Jo ja no 'm sé seña... ¿Que diuen ara?

—Que 's Capellá y es Rectó y no sé qui més, es cosa seua, y heu durán envant.

—Ell ja es bén hora!

(Dins es vall de sa Porta de Jesus)

—¡Dam ses cartes! ¿en t' en t'?

—Amb una hora he fet mitja pesseta, ¿quí la 'm juga?

—Aquell carabinero qui mos mira...

—No feim cap contrabando. Escapsa, Xiris.

—¡M' has tabacat catorse Liberals.

—...¡Fessis flamada!

(Dins l' iglesia, comensant sa missa d' hores)

—Seña t, Perico, y diguès sa pecadora...

—En nom del Pare... Mumay, mir aquella señora grassa quin capell que dú carregat de figues de mdro, amb una fonoyassa y dos lloritos....

—Diguès: jo pecador, y no 't distregas.

—*Me confés amb Deu...* y aquella altra hey dú burba-
yes y cireres y plomas de gall...

—Digués, Perico: *creador del cèl*, ó te pessigaré...

—Mir aquelles dues que hey duen xèrxa amb plateons,
flocs y roellas y una espaseta entrevessada. ¡Ay, no me
pessig!

—Idò mira sa missa y digués: *per ma culpa*, y mira
es capellá.

—¡No es meua sa culpa! ¿Com vol vosté que amb
tants de capells y encapelleres veja cap capella ni cap
capellá? ¿Vol que me pòs dret demunt es banch?

—Periquet, no fassis dolenties; y ara? ¿per què't po-
sas es capell?

—¿Y perque no'l se llevan totes aquestes que m' es-
tán devant y no me dexan veure?

—Téns rahó, Perico; si va axí, jo y tot hauré de pujá
dalt es presbitèri. Digués: *Sant Miquèl Arcangel, Sant
Juan Bautista...* ¡Oh! sols no heu havia vist... ja giran es
missal. Axequet Perico, y per lo señal....

VANIDAT DE VANIDATS

DON CHILDABERTO MORANTA

d' Agremunt y Fernanflór,
Marquès de Cala-Major,
Conte de la Peña Santa,
De Canárias ex-Regent,
Cavaller de Sant Maurici
y Senador vitalici,
Ha mort vuy, ú del corrent.

ES CAPITÁ GENERAL, GOVERNADOR Y AUDIENCIA

Li suplican s' assistencia

Al ofici funeral.

Per la Rambla amb creu alsada

Lo s' endurán.—A mitx dia.

Tot axò s' *esquela umplia*

Amb ampla faxa endolada.

Era es cotxo de primera

Ratjant cintas y coronas;

Seguian tres mil personas

Y cent cotxos aderrera....

Heu veu y exclama en Lau Bomba,

Que d' un entèrro s' en riu:

¡*Quin panxó de señóriu*

pegarán es cuchs de tomba!

PASSATEMPS UTILS

Problema.

Dues pésses de tēla son de sa mateixa classe y de sa
mateixa amplari.

Una d' ellas, qu' es 6 metros mes llarga que s' altre,
còsta 125 pessetas, y s' altre 110.

¿Que té de llarg cada péssa?

Solució en es problema des número anterior:

Suposém que sian 515 lo que falta per acabá es dia.

Els 315 y 515 son 815 = 24 hores.

Si 815 = 24 hores, 115 = 2418 = 3 hores y 315 = 3 × 3
= 9 hores des dematí.

EPIGRAMA

Un pich vaig pintá un ruch
Y 'm sortí regularment,
Pero 'l va veure don Lluch
Y exclamá: ¡molt malament!
Jo riguentmen, al instant
Li vaig contestá; señó,
M' hauría sortit milló
Tenguentló á vosté devant.

BIBLIOGRAFÍA

Hem rebut un exemplar de l' *Acte de desagravi fet á la Santa
Iglesia Catedral de Mallorca la nit del primer dia de l' any 1897
ab motiu de l' inauguració de la Lliga de Plegarias.*

Está escrit per una ploma de cap d' ala...; pero callém,
perque aquesta ploma es del Censor del nostre Setmanari.
Diguem tan sols que la *Revista Popular* ha traduít l' *Acte* en
castellá, y ja n' hi haurá prou.

El nostro Administrador s' encarrega de donarne una
dotsena d' exemplars per vuyt cèntims de pesseta.

¿Voleu mes baratura?

MALLORCA

Revista Dominical Bilingüe

CON CENSURA ECLESIASTICA

Este semanario tiene por objeto difundir lectura sana en
forma amena y al alcance de todas las inteligencias.

Se repartirá los sábados y contendrá cuatro ú ocho páginas
de texto, según lo permitan los recursos de su administración.
En el segundo caso se destinarán cuatro páginas á los escritos
de carácter religioso y de propaganda, y otras cuatro á los de
literatura, noticias, etc.; pero se hará mayor tirada de las cuatro
páginas de propaganda para que pueda distribuirse gratuita-
mente entre las clases populares.

Se sufragarán los gastos materiales de esta publicación con
subvenciones ó suscripciones desde

25 cénts. de peseta mensuales en adelante

pagaderos por trimestres anticipados.

A los que abonen 25 cénts. se les remitirá el semanario á
domicilio ó por correo según el caso.

Los que abonen mayor cantidad recibirán hojas de propa-
ganda á proporción de lo que hayan suscripto, á razón de 2 y
medio cénts. de peseta por hoja.

La Administración se encarga de distribuir gratuitamente
en cárceles, hospitales, talleres, escuelas, etc., los ejemplares co-
rrespondientes á los señores subvencionistas que así lo deseen.

A los pobres de buena conducta, para que puedan repartirlos
entre sus bienhechores, se cederán los ejemplares á 2 y medio
céntimos de peseta (lo mismo que á los Sres. subvencionistas).

Número suelto, 5 céntimos

ADMINISTRACIÓN:—Plaza de Santa Eulalia, 2, Librería

Imp. de las hijas de Colomar.